

Arrest

nr. 40 448 van 18 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 februari 2008, verklaart er zich op 25 maart 2009 een vijfde maal vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 2 december 2009, verstuurd op 3 december 2009.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Incho, in het district Said Khel van de provincie Parwan. In september 2006 bent u in België aangekomen en op

27 september 2006 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 15 januari 2007 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf, omdat uw asielaanvraag geen verband houdt met één van de vijf vervolgingsgronden van de Geneefse Vluchtelingenconventie en dat er bovendien ernstige bedenkingen konden worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Op 14 februari 2007 heeft u een tweede asielaanvraag ingediend. Het Commissariaat-generaal nam op 2 augustus 2007 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wegens verdere ongeloofwaardige verklaringen van uwentwege. Op 27 februari 2008 diende u een derde asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 28 maart 2008. Op 4 maart 2009 diende u een vierde asielaanvraag in. Deze werd door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een weigering tot in overwegingname op 23 maart 2009. Op 25 maart 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legde u een paspoort voor, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- reeds op 15 januari 2007 en 2 augustus 2007 nam de Commissaris-generaal een weigeringsbeslissing onder meer omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen;
- naar aanleiding van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker een paspoort neer dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen niet kan herstellen;
- daarenboven blijkt uit informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst dat verzoeker reeds op 5 september 2001 een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland; uit deze informatie blijkt verder dat verzoeker op 4 juni 2007 gehoord werd door de Nederlandse asieldiensten in het kader van een Dublinclaim en dat hij niet is teruggekeerd naar Afghanistan sedert zijn aankomst in Nederland.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel baseert verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een aantal opmerkingen maakt over motieven die niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing, noch in de beslissingen genomen in het kader van zijn eerdere asielaanvragen. Een dergelijk verweer is niet ernstig en vermag geenszins de motivering van de bestreden beslissing ontkrachten.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers eerste asielaanvraag op 15 januari 2007 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tot schorsing en het verzoek tot nietigverklaring is hangende bij de Raad van State. Op 14 februari 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 2 augustus 2007 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing besloot tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Verzoeker die voorhoudt beschuldigd te zijn geworden van overspel legde immers bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen af over de rechtszaak die tegen hem werd ingespannen. Zo bleek hij tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over het aantal getuigen, kende hij de inhoud van het arrestatiebevel niet en wist hij met zekerheid ter dood te zijn veroordeeld maar kon hij niet precizeren op welk wijze hij dan zou worden terechtgesteld. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing, de motieven

ervan blijven dus onverminderd gehandhaafd. Daarenboven stelt de bestreden beslissing vast dat uit informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) die verzoeker voorlegde naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag, blijkt dat hij reeds op 5 september 2001 een asielaanvraag heeft ingediend in Nederland, waar hij op 31 augustus 2001 was aangekomen. Deze asielaanvraag werd afgewezen en het beroep werd op 29 juni 2004 ongegrond verklaard. Uit deze informatie blijkt verder dat verzoeker op 4 juni 2007 werd gehoord door de Nederlandse asielinstellingen in het kader van een Dublinclaim en dat hij niet is teruggekeerd naar Afghanistan sinds zijn aankomst in Nederland. Deze vaststelling bevestigt nogmaals dat aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten, die zich volgens hem in 2006 in Afghanistan zouden hebben afgespeeld, geen geloof kan worden gehecht. Ook bleek verzoeker bij de Nederlandse asielinstanties een andere naam en geboortedatum te hebben opgegeven (blijkens informatie toegevoegd aan het administratief dossier), wat verzoekers geloofwaardigheid nog verder hypothekeert.

In het kader van een derde en een vierde asielaanvraag werd een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag genomen (bijlage 13quater) respectievelijk op 28 maart 2008 en 23 maart 2009.

2.5. Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legde verzoeker een paspoort voor, uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht dat dit paspoort niet vermag de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen om te buigen gezien dit paspoort geen ondersteuning vormt van de aangehaalde asielmotieven doch slechts van verzoekers identiteit en nationaliteit.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.7. Een tweede middel baseert verzoeker op een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoeker melding maakt van het dat hij zal onderworpen aan foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, licht verzoeker niet toe waaruit hij dergelijk risico afleidt noch brengt hij daaromtrent concrete elementen aan.

Hoe dan ook, blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier dat de specifieke veiligheidssituatie regionaal sterk verschilt. Bij een nieuwe evaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd door de bestreden beslissing het UNHCR-rapport *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan"* van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate 'Security Update' vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is afkomstig uit het district Said Khel uit de provincie Parwan. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 zijn district niet als onveilig beschouwde. Ook heden wordt deze provincie als een gebied van laag risico beschouwd. In de pers worden weinig incidenten gerapporteerd. De analyses geven niet aan dat er een fundamentele wijziging is in de veiligheidssituatie in verzoekers district. Bovendien voert verzoeker zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging staven.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Het louter toevoegen van enkele artikels en rapporten aan het verzoekschrift aangaande de

een algemene toestand in Balkh is geenszins afdoende om de uitgebreide en gedetailleerde informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt te weerleggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 maart 2010 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER